

Arrest

nr. 42 264 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat T. LEYSEN en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 februari 2006 dient verzoeker asiel in bij de Belgische instanties. Op 8 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 19 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 juni 2008 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 28 september 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 23 november 2009 neemt verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

Op 17 december 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten Y.W. geboren (...) en van nationaliteit te zijn : Pakistan die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.12.2009

Overwegende dat betrokkene op 30.01.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.02.2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering verblijf' kreeg. Overwegende dat op 09.05.2006 het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' nam. Overwegende dat betrokkene op 28.09.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.11.2009 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'afstand van de asielaanvraag'. Overwegende dat betrokkene op 17.12.2009 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn initiële vluchtmotieven nog steeds actueel zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat betrokkene immers verklaart dat hij in België geen inkomen of werkvergunning heeft en hier niet meer naar school kan gaan. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart reeds vier jaar in België te verblijven en Nederlands te hebben geleerd. Overwegende dat betrokkene verblijfsduur en voorgehouden integratie in België niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Daar waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt *“Dienvolgens te zeggen voor recht dat verzoeker kan erkend worden als vluchteling, dan wel minstens subsidiaire bescherming kan worden toegekend”* dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitspraak doet bij wijze van arresten, als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoeker een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate waarin het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar zijn thuisland zal worden blootgesteld aan vervolging, minstens een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

4.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu verwijst verzoeker naar het "*voorgaande feitenrelaas*". Hij geeft evenwel niet op voldoende duidelijke wijze te kennen welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. Het "eerste middel" bevat geen middelen in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het eerste middel is onontvankelijk.

4.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, motiveringsbeginsel, draagkrachtbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel omdat de redenen in de bestreden beslissing voor de beoordeling niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden.

4.4 De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met de motivering in de bestreden beslissing doch laat na te verduidelijken waarom de motivering de beslissing niet kan verantwoorden. In de mate waarin verzoeker met dit middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De exceptie van de verwerende partij dat "het tweede middel" geen middelen bevat in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet is in de aangegeven mate gegrond.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen omdat de bestreden beslissing niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels ze werd genomen en dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van draagkrachtigheid, dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is, dat de motivering niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig is om de beslissing te schragen waardoor de motiveringsplicht wordt geschonden.

4.6 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn derde

asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

4.7 In het vierde middel voert verzoeker aan dat hij minstens onder de toepassing valt van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat bij terugkeer het leven van verzoeker ernstig bedreigd is.

4.8 Verwerende partij werpt op dat verzoeker nalaat een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden op te geven waardoor dit middel onontvankelijk is. De Raad stelt vast dat de exceptie van de verwerende partij dat “het vierde middel” geen middelen bevat in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet in de aangegeven mate is gegrond.

In de mate waarin verzoeker de Raad vraagt hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, wordt verwezen naar de bespreking onder “3. Over de ontvankelijkheid”.

Het vierde middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN